అజ్ఞాత రచయిత

– మల్లాది వెంకటకృష్ణమూర్తి

(1981 ఆంధ్రసచిత్రవార పత్రిక జనవరి 30 నుంచి)

కథా రచయిత పరమేశ్వర్ ఆఫీస్ నించి ఇంటికి రాగానే అతని భార్యతో చెప్పాడు.

"నానిగాడు చదువులో బొత్తిగా వెనక పడిపోతున్నాడని దారిలో కనపడి చెప్పారు మేష్టారు."

"వాడు నా మాట వినటం లేదు. మీరేమో ఇంటికి రాగానే కాగితాల ముందు కూర్చుంటారు."

కాఫీ తీసుకురావడానికి వంట గదిలోకి వెళ్ళింది అతని భార్య.

తన రైటింగ్ టేబుల్ మీద నాలుగు ఉత్తరాలు ఎదురు చూస్తూ కనిపించాయి. కవరు మీద చేతి వ్రాత కొత్తగా కనబడటంతో ముందుదాన్ని కత్తిరతో కత్తిరించి లోపలనించి మడతబెట్టిన ఉత్తరం తీసి విప్పి చదివాడు.

ప్రఖ్యాత రచయిత శ్రీ పరమేశ్వర్‌కి–

మీ విలువైన కాలం వృధా చేస్తూ ఉత్తరం రాసే ఈ అపరిచిత వ్యక్తి ఎవరా అనుకుంటున్నారు కదూ? నమస్కారమండి నా పేరు రామం. మీ కథలు చాలా సంవత్సరాలుగా చదువుతున్నాను ముఖ్యంగా మీ సీరియల్ నవల 'మనసులో మనసు' నన్ను బాగా ఆకట్టుకుంది. మీరు నా అభిమాన రచయిత.

మీ నుంచి చిన్న సహాయం కావాలి. ఈ ఉత్తరంతోపాటు జత చేస్తున్న కాగితం మీద మీ ఆటోగ్రాఫ్ కావాలి నాకు. మీ సౌకర్యం కోసం నా చిరునామా గల కవరు కూడా జతచేస్తున్నాను. సంతకం చేసి, వ్రాస్తే నాలుగు ముక్కలు ఏమైనా రాసి పంపించండి. ఎందుకనుకుంటున్నారా? మీలాంటి రచయితల సంతకాలు సేకరించడం హాబీగా పెట్టుకున్నాను. ఈ విధంగా దాదాపు వందమందివి సేకరించాను. ఆ కాగితాలన్నీ కలిపి బైండ్ చేయించదలచుకున్నాను. చాలామందికి స్టాంపులు, నాణాలు సేకరించే హాబీ వుంటే, నాకు రచయితల చేతివ్రాత, ముఖ్యంగా సంతకాలు సేకరించే హాబీ వుంది.

మరో సహాయం కూడా చేయాలి. ఇంతదాకా మీ ఫోటో ఏ పత్రికలో ప్రచురింపబడలేదు. మీరు పంపలేదు, పంపినా సంపాదకుడు వేయలేదో తెలియదుకాని దయచేసి మీ ఫోటో కూడా ఒకటి పంపండి రచయితల ఫోటోలుండే ఆల్బంకూడా ఒకటి నాదగ్గర వుంది. తప్పక పై రెండింటినీ పంపుతారని ఆశిస్తూ ఈ ఉత్తరం ముగిస్తున్నాను

భవదీయ

రామం.

ఆ ఉత్తరాన్ని చదివి చిన్నగా నవ్వుకున్నాడు పరమేశ్వర్. అతని హాబీకి ముచ్చటకూడా వేసింది.

భార్య కాఫీ కప్పుతో వచ్చింది భర్తకి కప్పు అందించి ఆ ఉత్తరం అందుకుని చదివింది.

"పంపటంలేదా?" అడిగింది భర్తని ఆ ఉత్తరంతోపాటు పంపబడ్డ ఖరీదైన తెల్లటి కాగితం చూసి.

తల అడ్డంగా ఊపాడు పరమేశ్వర్.

"ఇతనికి మాత్రం పంపండి. అందరి సంతకాలుంటాయి కాని మీది మాత్రం వుండదా బైండ్‌లో. ఫోటో ఎలాగూ పంపరు."

"ఉహు. పద్ధతంటే పద్ధతే"

పరమేశ్వర్ కాఫీ తాగి, మిగతా ఉత్తరాలు చదివి, మొహం కడుక్కోడానికి బాత్‌రూంలోకి వెళ్ళాడు.

పద్దెనిమిదేళ్ళుగా పరమేశ్వర్‌తో కాపురం చేస్తున్న ఆవిడకి తెలుసు. తన భర్త అభిమానులకి, కొత్తవాళ్ళకి ఉత్తరం రాయటం కాని, ఫోటోలు పంపటం కానీ చేయరని. అనేకసార్లు అతన్ని పోరింది ఫోటోని పత్రికలకి ప్రచురణకి పంపమని పక్కింటి వాళ్ళకి, కూరల దుకాణంలో, పచారీ దుకాణంలో, బంధువులకి అందరికీ గర్వంగా చూపించుకోవచ్చు ఆ ఫోటో పడ్డ పుస్తకం.

ఎంత బ్రతిమాలిడినా మొండిగ నిరాకరించాడు. అంతేకాదు. తరచు జరిగే సాహితీ సభలకి ఆహ్వానం వచ్చినా వెళ్ళడు.

"నాకు ఇష్టంలేదు బలవంతంచేసి పంపకు" అంటాడు.

"ఎందుకు ఇష్టంలేదు?" నిలదీస్తుంది.

"అక్కడికి వెళితే ఫోటోలు తీస్తారు. కొన్ని వందలమంది కళ్ళబడాలి."

"ఇదేం పద్ధతండీ మీది? తమ ఫోటో పేపర్లో పడాలని కోరుకోని వాళ్ళు వుండనే ఉండరు."

"ఒక్క నేను తప్ప" నవ్వుతాడు.

విసిగిపోయి ఇక ఆ ప్రసక్తి మానేసి పదేళ్ళు దాటింది.

పరమేశ్వర్ ఆ రాత్రి ఓ కథ రాద్దామని రైటింగ్ టేబుల్ ముందు కూర్చున్నాడు. మళ్ళీ రామం రాసిన ఉత్తరం అతని కంట పడింది.

వెంటనే అతనికి సౌమిత్రి గుర్తు వచ్చింది.

ఇప్పుడెక్కడుందో? ఎలా వుందో అనుకున్నాడు.

సౌమిత్రి అన్నయ్య కూడా గుర్తుకు వచ్చాడు.

పరమేశ్వర్ కాలేజీలో చదువుతున్న రోజులవి. బి.ఏ ఆఖరి సంవత్సరంలో చేరడానికి సెలవలయాక కాకినాడకి వచ్చాడు మళ్ళీ. వారం రోజులు ప్రయత్నించాక ఓ డాబాలో మేడమీది చిన్నగది అద్దెకి దొరికింది. అది ఇండిపెండెంటు గది కాబట్టి, యింటివాళ్ళతో ఎలాంటి సంబంధం వుండేది కాదు.

ఆ డాబాలో కింద పోర్షన్‌లో అద్దెకుండేవాళ్ళు సౌమిత్రి, సౌమిత్రి అన్నయ్య, వాళ్ళ తల్లిదండ్రులు.

చాలాసార్లు సౌమిత్రిని చూశాడు పరమేశ్వర్. లంగా వోణీలతో, చామన ఛాయతో పద్దెనిమిదేళ్ళ సౌమిత్రి పరమేశ్వర్ మనసుని దోచింది. సౌమిత్రి కూడా పరమేశ్వర్‌ని అవకాశం దొరికినప్పుడల్లా దొంగచూపులు చూసేది.

ఓసారి మేడ మెట్లెక్కుతూంటే సౌమిత్రి పలకరించింది పరమేశ్వర్‌ని.

"మీరు స్టూడెంట్ కదా?"

"అవును" తడబడుతూ చెప్పాడు.

"నవల్స్ ఏమైనా వుంటే ఇస్తారా?"

"ఉండండి తెస్తాను."

గబగబా పైకి పరిగెత్తి గదిలో వున రెండు నవలలు తెచ్చి సౌమిత్రికి ఇచ్చాడు.

ఆ తర్వాత సాహిత్యం అంటే చాలా అభిలాష వున్న పరమేశ్వర్ తనకోసం తెచ్చుకునే ప్రతీ నవలా, ప్రతీ పత్రికా సౌమిత్రికి ఇస్తూండేవాడు.

ఇంటిదగ్గర మాట్లాడుకునేవాళ్ళు కారు. కాని బయట ఎక్కడైనా కనబడితే రోడ్డుమీద మాట్లాడుకునేవారు.

నాలుగైదు నెలల్లోనే అది ప్రేమకు దారి తీసింది. "బి.ఏ అయాక ఎం.ఏ చదివి లెక్చరర్ అవుదామనుకున్నాను కాని ఏదో ఓ ఉద్యోగం చూసుకుని నిన్ను పెళ్ళి చేసుకుంటాను" అని అనేకసార్లు చెప్పాడు సౌమిత్రికి.

ఆరోజు బాగా వర్షం పడుతోంది. కాలేజీనించి ఇంటికి వచ్చిన పరమేశ్వర్ మేడ మెట్లెక్కి పైకెళ్ళాడు. తలుపు తాళం తీద్దామని జేబులో చూసుకుంటే తాళం చెవి లేదు.

హోటల్‌లోనో, ఎక్కడో జారిపోయి ఉంటుందనుకున్నాడు. తాళం పగలకొట్టించడానికి ఎవరయినా మనిషిని పిలుచుకురావాలని మెట్లు దిగి కిందకి వచ్చాడు.

వాళ్ళింటి గుమ్మంలో నిలబడ్డ సౌమిత్రి పలకరించింది అతన్ని.

"ఎక్కడికి?" జరిగింది చెప్పాడు.

"ఎవరూ దొరక్కపోతే ఓ స్నేహితుడి గదిలో పడుకుంటాను ఈ రాత్రికి"

"కాసేపు లోపలికి రండి."

"ఎవరూ లేరా?"

"ఉహూ అమ్మా, నాన్నా పుష్కరాలని రాజమండ్రి వెళ్ళారు. అన్నయ్య సినిమాకి వెళ్ళాడు."

పరమేశ్వర్ లోపలికి వెళ్ళాడు. సౌమిత్రి తలుపు మూసి లోపల గడియ పెట్టింది.

"మంచినీళ్ళు కావాలా?" అడిగింది.

"వద్దు. దాహం లేదు బయట వర్షంగా"

చిలిపిగా నవ్వింది సౌమిత్రి. "బయట వర్షం పడుతుంటే దాహంగా లేదా?"

"ఉంది."

సౌమిత్రిని దగ్గరకి లాక్కున్నాడు. అతని భుజాల చుట్టూ రెండు చేతులూ వేసి అన్నది.

"ఐ లవ్‌యు. మీరు పాసవగానే మనం ఎలాగూ భార్యాభర్తలవుతాంగా."

ఆ తర్వాత ప్రేమలేఖలు రాసి పుస్తకాలలో వుంచి ఎక్స్ఛేంజ్ చేసుకునేవారు.

ఓ రోజు కొంప మునిగింది.

"ఏమిటిది?"

మొదటిసారిగా పరమేశ్వర్ గదిలోకి వచ్చిన సౌమిత్రి అన్నయ్య, పరమేశ్వర్ రాసిన ఓ ప్రేమలేఖని అతని చేతికిచ్చి అడిగాడు ఉగ్రంగా.

పరమేశ్వర్‌కి వెంటనే ఏం మాటాడాలో తెలియలేదు.

"ఇంకోసారి ఇలాంటి పిచ్చి వేషాలు వేస్తే, నా సంగతి నీకు తెలుసుగా?"

పరమేశ్వర్ మాట్లాడలేదు.

"వారం టైం ఇస్తున్నాను. ఈలోగా గది ఖాళీ చెయ్యి లేదా నేనే సామాను బయట పారేస్తాను. అందరి ముందు అల్లరి పెడతాను."

మర్నాడు సౌమిత్రి వచ్చింది. మొహం పీక్కుపోయి వుంది.

"నిన్నేమయినా అన్నారా?" అడిగాడు.

"నాకు నెల తప్పింది. ఈ సంగతి మా ఇంట్లో తెలిస్తే చంపేస్తారు" సౌమిత్రి కళ్ళలో నీళ్ళు తిరిగాయి.

"గుడ్ గాడ్. ఎలా ఇప్పుడు?" అడిగాడు కంగారుగా.

"ఏం చేద్దాం? పారిపోదామా?" అడిగింది సౌమిత్రి.

"ఎక్కడికి?"

"ఎక్కడికయినా."

"ఎలా బ్రతుకుతాం?"

"....."

"ఇంట్లో చెప్పక అప్పుడే. నన్నో రెండురోజులు ఆలోచించుకోనీ."

మర్నాడు ఉదయం పరమేశ్వర్ కాలేజీ లైబ్రరీలో తీసుకున్న పుస్తకాలు రెండూ తిరిగి ఇచ్చేసి, టి.సి తీసుకుని అర్ధరాత్రి రహస్యంగా గది ఖాళీచేసి, తన ఊరు పారిపోయాడు. బి.ఏ వైజాగ్‌లో పూర్తి చేసాడు.

ఆ తర్వాత కాకినాడ మళ్ళీ ఎప్పుడూ వెళ్ళలేదు.

యం.ఏ సాగర్‌లో చేసాడు. హైద్రాబాద్‌లో తను కోరుకున్న లెక్చరర్ ఉద్యోగం దొరకలేదుకాని అసెంబ్లీలో యు.డి.సి ఉద్యోగం దొరికితే అందులో చేరాడు.

క్రమంగా సాహిత్యం మీదవున్న అభిలాష, రచనా వ్యాసంగానికి దారి తీయించింది.

ఉద్యోగంలో చేరాక కథలు రాయసాగాడు. పత్రికలు ప్రచురించసాగాయి. చక్కటి కథా రచయితగా గుర్తింపు వచ్చాక నవలలు రాయసాగాడు. అవీ ప్రచురింపబడ్డాయి.

నాలుగుసార్లు కథల పోటీలో బహుమతులు లభించాయి. ఫోటో, జీవిత వివరాలు పంపమని రాసారు సంపాదకులు, మొదటిసారి బహుమతి లభించినప్పుడు. ఫోటో తీయించుకున్నాడు. పోస్ట్ చేయబోయేముందు ఓ సహోద్యోగి అన్నాడు కొద్దిగా అసూయగా –

"నీ ఫోటో లక్షలమంది పాఠకులు చూస్తారు. అందులో అమ్మాయిలూ వుండచ్చు. బావున్నాడు అనుకుంటారు కొందరు కదా?"

సౌమిత్రి కూడా చూడొచ్చు అనిపించింది ఆ మాటలు వినగానే. సౌమిత్రి అన్నయ్య, వాళ్ళ తల్లితండ్రులు, కాకినాడలోని తన ఇంటివాళ్ళు, తన క్లాస్‌మేట్స్ ఇంతమందిలో ఏ ఒక్కరు చూసినా తనెక్కడున్నాడో తెలుస్తుంది.

మూడు సంవత్సరాల్లో తన పగని మరిచిపోకపోవచ్చు ఆఫీసుకో, ఇంటికో వచ్చి తనని నిలదీసి అడిగితే ఏం సమాధానం చెప్పగలడు?

ఫోటో పంపలేదు. చింపేసాడు. ఆ తర్వాత నవలలు సీరియల్స్‌గా మొదలయినా, ఏ అవకాశం వచ్చినా తన ఫోటోని ప్రచురణకి పంపలేదు. అభిమానులమంటూ ఉత్తరాలు పాఠకులనించి వచ్చినా సమాధానాలు రాయలేదు.

పరమేశ్వర్‌కి తెలుసు. జవాబు రాస్తే వాళ్ళు ఆ ఉత్తరాన్ని గర్వంగా అనేకమందికి చూపించే అవకాశం వుందని.

యాదృచ్ఛికంగా అది సౌమిత్రో, సౌమిత్రి అన్నో చూసి, తన చేతి వ్రాతని గుర్తుపడతారనే భయం పరమేశ్వర్‌లో, నరనరాల్లో పేరుకుపోయింది అందుకే ఎవరికీ జవాబులు వ్రాయడు.

పత్రికలకి తన గురించి పంపే పరిచయంలో తను బి.ఏ మూడేళ్ళు వైజాగ్‌లో చదువుకున్నట్లుగానే రాస్తాడు, నిజానికి కేవలం ఆఖరి సంవత్సరమే వైజాగ్‌లో చదివినా.

పద్దెనిమిది సంవత్సరాలుగా ఇలా సాగుతోంది.

ప్రతీ సంవత్సరంలాగే ఆసారి కూడా పరమేశ్వర్ భార్యా, పిల్లలతో హైదరాబాద్‌లో జనవరి, ఫిబ్రవరిలలో జరిగే ఆలిండియా ఇండస్ట్రియల్ ఎగ్జిబిషన్‌కి వెళ్ళాడు.

పిల్లలు గొడవచేస్తే జైంట్‌వీల్ ఎక్కాడు వాళ్ళతోపాటు.

దిగి బయటకి వచ్చాక, "హలో" అన్న ఆడ కంఠం వినిపించింది.

అటు చూసాడు. ఎవరో కొత్త వ్యక్తి. రెండడుగులు ముందుకు వేసాక, ఆ వ్యక్తిని ఎక్కడో చూడటం జరిగిందనిపించి వెనక్కి తిరిగి చూశాడు మళ్ళీ.

"సౌమిత్రి?" అన్నాడు పెగుల్చుకుని.

"ఎలా వున్నావ్? బట్టతల వచ్చేస్తోందే?" నవ్వింది సౌమిత్రి పరమేశ్వర్‌ని ఎగాదిగా చూసి.

పరమేశ్వర్ మొహంలోకి భయం, ఆశ్చర్యం కలగా పులగంగా పాకాయి.

"కులాసానా?" అనడిగాడు. ఈ జీవితంలో ఎవరి కంట మళ్ళీ పడకూడదనుకున్నాడో ఆ వ్యక్తి తటస్థించింది.

"పిల్లలా?" అడిగింది నానిగాడిని, వాడి చెల్లెళ్ళిద్దరినీ చూసి.

"ఎవరండీ?" అడిగింది పరమేశ్వర్‌ని, అతని భార్య రహస్యంగా.

"నా భార్య" పరిచయం చేసాడు సౌమిత్రికి తన భార్యను వెంటనే.

"నమస్తే."

"నమస్తే."

"మీ పేరు?"

"సౌమిత్రి. మీ వారెప్పుడూ చెప్పలేదా నా గురించి?"

"పెళ్ళయిందా?" అడిగాడు పరమేశ్వర్ తల వంచుకుని చేతి గడియారానికి కీ ఇస్తూ .

"అయింది."

"పిల్లలా?"

తల ఎత్తకుండానే అడిగాడు.

"లేరు."

తలెత్తి చూసాడు సౌమిత్రి వంక.

సౌమిత్రి కూడా పరమేశ్వర్ కళ్ళలోకి చూసింది. ఆ కళ్ళలోని భావం అంతుపట్టలేదు పరమేశ్వర్‌కి.

"ఎక్కడ వుండేది?"

"రాంచి ఆయనకు అక్కడ ఉద్యోగం. మా అన్నయ్యకి సంవత్సరం క్రితం బదిలీ అయింది ఇక్కడికి. ఎగ్జిబిషన్ చూద్దామని వచ్చాను."

నడుస్తున్నారు అంతా కలిసి. సౌమిత్రిని అడగాలనుకుంటున్నాడు కాని పక్కన భార్య వుండడంతో ఎలా వంటరిగా మాట్లాడాలా అని సతమతమవుతున్నాడు పరమేశ్వర్. అది గ్రహించి చెప్పింది సౌమిత్రి.

"నాకు పిల్లలు పుట్టరని డాక్టరమ్మ తేల్చింది. పుట్టుకలోనే గర్భసంచిలో ఏదో లోపమట."

చటుక్కున ఆగిపోయాడు. పరమేశ్వర్ కళ్ళు సౌమిత్రిని గుచ్చి గుచ్చి చూసాయి.

పరమేశ్వర్ భార్య సానుభూతిగా చూసింది సౌమిత్రి వంక.

నవ్వింది సౌమిత్రి. ఆ నవ్వులో దిగులు.

"ఓసారి నిజంగా నాకు నెలతప్పిందనుకుని సంతోషపడ్డానండి. కాని రెండు నెలలు ఆలస్యంగా అయింది మెన్సెస్. ఇప్పుడూ అంతే మూడు నాలుగు నెలలకోసారి అవుతూంటుంది."

"ఎప్పుడైనా మా ఇంటికి రండి వెళ్ళేలోపల" మర్యాదగా ఆహ్వానించింది మిసెస్ పరమేశ్వర్.

"ఆనంద్‌నగర్ కాలనీలో కదా మీ ఇల్లు?" అడిగింది సౌమిత్రి.

"అవును నీకెలా తెలుసు?" అడిగాడు పరమేశ్వర్ వెంటనే.

ఆ ప్రశ్నకి సమాధానం చెప్పకుండా సౌమిత్రి పరమేశ్వర్ భార్య వైపు తిరిగి చెప్పింది.

"మా వదినకు మీవారి కథలంటే బాగా ఇష్టం. వెళ్ళేలోగా ఓసారి తప్పకుండా వస్తాం."

గుడ్ బై చెప్పి వెళ్ళిపోతున్న సౌమిత్రి వంక అయోమయంగా చూసాడు పరమేశ్వర్.

COMMENTS